

מסורת הש"ס

(א) ולעיל יו. ל. גל. וזחי
(יט: א) (ג) לעיל ג. (ג) (לעיל
סח: א) (ג) (לעיל מ: סח: א.
(עין צדק) וזחמא שני
ונחמא (ו) (הרדק) וזחי
שהפסוקים רחוקים זה מזה
כי פרשת וזחמא חיים חיים
במשל ג' פסוק ב' ופרשת
חיים חיים חיים חיים חיים
שם ח' פסוק ד' וזחי
מזה לכוון דעת שני
ועי' ח"א (ו) (ז"ל לנחך.
(ח) (ה) נכחם וזחמא וזחי
שני למחמא

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אמר אמר
קרא ופשט. ג"כ אחר
הוצאת קף ומחתה בצבדי
לכן: (ב) רש"י ד"ה אף
המשלח כו' ונשא השעיר
עליו את כל עונותם
ושלחו:

רבינו חננאל

אמר ר' חסדא גמירי
ר' עבולתיו ר' קרישין,
ואי סדקין, כלומר כמו
שכתובה עבדות היום, לא
תמצא אלא שלש טבילות,
וזה פירושו, שלש טבילות
של שחר שהוא קודם
לעולה, ואחר כך בחיב
שכבא ללבוש בגדי כהן
(וכתיב) בגדי קדש [הם]
האחרים כמים את שר
ולבשם, וכתוב מפורש
שעבד עבדות היום.
הכאן עבד עבדות כתוב
הוא, אחרן לא אלא מרע נפש
לא את בגדי הבדנו', וכתב
בחריה ורחץ את כשרו
במים במקום קדשו, ור' אבהו
אמר ונעשה את עולתו
ושלמו העבדותו באלו
שלו טבילות אלא היה
עושה עבדות היום ומינו
הוא, והמתחלה יוצא טובל
ועושה אילו ואילו הנם
כו', ואחר כך טובל עד
ונכנס ומצויא המחתה
הוא, וטובל ומשלים,
לפיכך אמר ר' חסדא
כל הפרשה נאמרה על
הסדר אלא מובא אחר
אחר מרע ואלו יתיר.
אין להוציא צדקה

הוא: **החטם** השעף שפיר אמר ליס מפעם מקום עני הוא

גדול מחיה חיים פשוני
ליחותו: כמובדיתו
הוא מפסיר רבן המהדי
אמרי הכי, מחיה חיים יתן
חיים אחרים טובים
ומתקנים: שנאמר כי אך
ימים ועת חיים ושלום
יוסיפן לו. ומה לא שנות
החטם השעף המשתנות
לו לאדם מריה לטובה.
ואתחיל לפני ה' אברות
החיים. שמוקם שווקים
לחיים אישים אקרי, אילו
אלמנה חכמים (שושבים)
[שדורמן] כנשים ונושין
בגורה כאנשים. ותרצה

חלמד

(א) נ"ל ונ"ל שהוא קודם לעצודת היום.

ועמם המוספין ותמיד של בין הערב
בצגדי זהב על המזבח החיטון, הולאת
לפני ה' לכפר עליו, חי למה לי, א

שכל הפרשה נאמרה על הסדר וכו'. ואי כסדרן כתיבי וכן הסדר
שמואלין בלזישה ראשונה ואין עבודה חילוה של בגדי זהב מפסקת
ציון עבודת היום להולאת כף ומחתה לא משכחת לה וכו' כבר
בפרשתיה בפרק אמר להם הממונה (עלי דף נב.): **נשעיר הנעשה**
בצחן. כדכתיב (במדבר טו) מלכד
ומתחלת הכפורים והוא אינו כתוב
כחל אכל אילו ואילו העם דווקא
ככתבינו קרא אחר הולאת כף ומחתה
וולא אינטריך לן לשנש סדרא דקראי:
ואמר קרא וילא ועשה וגו'. וזו יליהו
ראשונה האמורה בפרשה הילכך על
כרחק מקמי הולאת כף ומחתה עבד
לאחר הפסקה שביניהם לעבודת היום:
אלמלא לבש כנר. אלמלא זו היא פשיעה
שניה שמע מינה יש הפסקת חילוף
בגדים בין עבודת היום להולאת כף
ומחתה. ורבה לא אלקאפתיא דרבי
אירא קאי אלא לפרושי טעמא
דמתניתא דמשנשא קראי: ה"ג קראי
וכתיבי וכו'. ולא גרס תרי: אינו
יראה פו' ושעיר הנשרפים. אלמלא
שריפתו צדוד שכהן גדול לבוש בגדי
צדק היא: ואילו אימורי חטאת.

חלב החמצות יקטיר
ואילו אנן תנן ^אהרוא
הנשרפין ואילו אמורי
ומאי חזית דמשבשת
^בוהשורף מה משלח ה
אף משלח דהשתא ה
חי ^געד מתי יהא זקוק
מתן דמים ותו לא את
שליחותך מצאו בביר
מיפטרי רבנן מהדרה
ארוכים וטובים ומתו
זה מקום שווקים ^דכי
של חיים ויש שנים
המתהפכות עליו מרע
תלמידי חכמים שדומם
לנסך יין על גבי המזון
איישים אקרא ואמר
ישא בת תלמיד חכם

הוא: **אדרבה מה שורף דהשא**. שהרי זווי עיקר שריפתו אחר
ההטאת יוצא ושרפו: **אף המטלה דהשא**. דווקא כתב אחר
השעיר עליו את (ו) עונותם ושלחו המדברה כשיגיע זמן שילוחו
שפירשתי ושילוח שעיר במקומו נכתב מדלג הדר וכתב אחר
לאחמרת דשילוח שעיר לא במקומו נאמר דהא לא הזיקו לעמוד ש
ליום המחרת: **מלא צבוק**. מכבדו לפני הצביות ואומר לו אישי כ
מפני **מפדרי**. מהדי. שהיה אחד נוטל רשות מחזירו לשבץ לבית
מקום שוקים. שאדם מוצא לקנות מזונותיו ולפי שהיה דוד מט
עני בילדותו ונעשה עשיר לעת זקנותו דומה לו כאלו עכשיו נעש
הוא להבי נקט ליה: **שדומין לגשים**. ענותנין ותשושי כח: **אישים**. לשון

יִצְחָק. לְפִיכָר גִּרְיָן הַלְפָּסִיק אֵילֵי וְחַלִּי הָעֵץ בִּין עֲצוּדֹת הַיּוֹם הַלּוֹאֶלֶת כִּף וּמַחֲמֶה וְהוֹלָאֵת מֵהַלּוֹאֶת כִּף וּמַחֲמֶה בְּגִדֵּי לָבָן וּמוֹסְפִין וּמוֹמֵד שֶׁל בִּין הָעֲרֻשִׁים בְּגִדֵּי זָכָה (שם), יַעֲמֹד חֵי. עַל לֵי, אֵלֶּה אֵשֶׁת מִנִּי הַלְבִּיָא אַחֵר (לְעִיר ח.). עַד מָוֵי יִהְיֶה זָקוֹק לַעֲמֹד חֵי. שְׁלֵה יוֹמֹת,

[illegible]

וַיִּבְנֶם אֶחָקִימִיר קְטוֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים וְלֹאֲשִׁיב אֶת הַנְּרוֹת.
מִימֶה הוּא דָּלָא קִמְי תַּמִּיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים וְשִׁמְאָ יֵשׁ
לְוֹמֵר מִשּׁוֹם דְּכַבֵּר תִּנָּה לִיה זִרְשָׁא זְמִילְתִּיה דְּרִ"ע:
וְלֹאֲשִׁיב אֶת הַנְּרוֹת. הֵא דָּלָא תִּנָּה לְהַדְלִיק אֶת הַנְּרוֹת
זִכְרִיהָ זִכְרִיהָ אֲזַל הַטְּבָה זִכְרִיהָ
הוּא יִזְל דִּילְמָא זִימִי שְׁמַעוֹן הָאֲדִיק
נָשִׁית מִשְׁנֵה זוּ וְכֵן מִתְנַיֵּין דְּתַמִּיד
(דָּף לֵב.) דְּתַנּוּ מִי שׁוֹבָה זִישׁוֹן
הַמְּנוּרָה נִכְנֵס וּמִלָּא שְׁתֵּי נְרוֹת
מִזְרְחִית דְּלוֹקוֹת מִדְּשָׁן אֶת הַשֶּׁאֵר
וּמִנִּיחַ אֶת אֲלוֹ זֶה הִיָּה כְּמוֹ כֵּן זִימִי
שְׁמַעוֹן הָאֲדִיק מִלָּאן שְׁכַבּוּ פִּי מִשְׁמַת
שְׁמַעוֹן הָאֲדִיק מְדַלְּנוּ כּו' וְאֵת כֵּן זִימִי
שְׁמַעוֹן הָאֲדִיק הִיזוּ דְּלוֹקִין רֹאשׁ כֵּן זִימִי
נְרוֹת מִזְרְחִית עַד הָעַרְב וְהִיָּה דְּרִיךְ
לְהַטִּיב רֹאשׁוֹ זִירְשָׁא וְאַחֵר כֵּן
הִיָּה עוֹשֶׂה הַלֵּקָה וְלֹהֵב נִקְט
וְלֹהֵטִיב אֶת הַנְּרוֹת וְלֹא קִמְי
לְהַדְלִיק מִשּׁוֹם דִּהִטְבָּה הִיָּה קוֹדֵם
זְכָרְשִׁית: **א** מִשְׁבַּחַת לֵה
אֵלֹא ג' שְׁבִיאוֹת. לְעִיל פ' אֲחֵר לֵה
הַמְּנוּנָה (דָּף לֵב.) ד"ה וְאִי פִירְשִׁית:
וְאִמָּל

מזבחה והדר⁴ ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת
את כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר
טאת בתר הכי מקטיר להו אימא חוץ מפסוק זה ואילך
קראי שביש מתניתא אמר אביי אמר קרא⁵ והמשלח
עיקרא אף שורף דמעיקרא אדרבה מה שורף דהשתא
משלח דמעיקרא משמע רבא אמר אמר קרא⁷ יעמוד
לעמוד חי עד שעת כפרה ואימתי שעת כפרה בשעת
משלח מצאו בשוק לכהן גדול אומר לו איש כ"ג עשינו
אומר לו מחיה חיים עשינו שליחותו אמר⁶ רבה כי
בפומבדיתא אמרי הכי מחיה חיים יתן לך חיים
ין⁸ אתהלך לפני ה' בארצות החיים אמר רב יהודה
וידך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך וכי יש שנים
זינן של חיים אמר רבי אלעזר אלו שנותיו של אדם
לטובה¹⁰ אליכם אישים אקרא אמר רבי ברכיה אלו
לגנשים ועושין גבורה כאנשים ואמר רבי ברכיה הרוצה
ח ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין שנאמר אליכם
כי ברכיה אם רואה אדם שתורה פוסקת מזורעו
שנאמר¹¹ אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו
מרים

וְיָרִי חֲטָאתָ נֶאֱמַר כְּדַחֲכִיב וְחַטָּאת חֲלָצַתְהוּמָהּ וְגו' וְהִדָּר וְחַטָּאת פָּר
 וְיִמְוֹרִין וְשִׁלּוֹת שְׂעִיר הָאֵמֹר לְמַעַל מֵהֶם הִנֵּי קֹאמֶר וְנִשָּׂא
 וְהַמְשָׁלָה מַעֲיָקְרָא מִשְׁמַע. כֹּאֲדָם שְׁחֹרֵר לַעֲנִין שֶׁהַפְסִיק צוֹ וְכִמּוֹ
 וְרִין וְשִׁלָּה הַשְּׂעִיר וְהַמְשָׁלָה יִכָּסֵּם בְּגִדָיו: רַבָּא אָמַר. לֹא מֵזִית
 אֲלָלָה עַד שֶׁעַת כִּפְרָה וְהִיא עֲבוּדָת הַיּוֹם דְּמָתָן דְּמִי: אֲחִי מְשָׁלָה.
 גְּדוֹל וְכו': מַחֲיִיָּה חַיִּים. הוּא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשִׂינוּ שְׁלִיחוֹתוֹ:
 אֲחֵהָרָן וְכו'. אֲיִידִי דְאִיִּירִי בְּחַיִּים מְמוּקִּינִים נֶקֶט לֵה: זֶה
 וְלֹא נֶעַ וְזֶה הִיא מִתְפַּלֵּל עַל הַדָּבָר: שְׁמַחֲפִכּוֹת עֲלֵינוּ. מִי שֶׁהִיא
 חַי מְמוּק מִימָה: אֲלִינִים אִישִׁים אֲקָרָא. ^א בְּרֹאשׁ פִּרְשָׁת וְשִׁרְשָׁת חַיִּים
 שֶׁהָ מִדְּלָא כְּחֵיב אֲנָשִׁים: ^א (שְׁנֵכָד) יֵין וְכו'. אִישִׁים לְשׁוֹן קִרְבָּן אֶשָּׁה:
 מְרִיחַ

[illegible][illegible]

1. וְחָרַץ אֶת בִּשְׂרוֹ בַּיּוֹם
בַּמָּקוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת
בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת
עֲלֻתוֹ וְאֵת עֹלֵת הָעֵם
כִּכְפָּר בַּעֲדוֹ וְבַעֲדֵי הָעֵם:
וּיְקַרֵּא טוֹ כֹּד

2. וּבֹא אֶתְּחִיל אֶל אֹהֶל
מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי
הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ
אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהַיִּזְחִים שָׁם:
וּיְקַרֵּא טוֹ כֹּד

3. וְאֵת חֹלֶב הַתְּחֻשָּׁתָא
קִטְרִי הַמִּזְבֵּחַ:

וירקא טז כ
4. ואת פר התקטא את
השעיר התקטא וזר
הובא את דמם לכפר
בבשר ויצא אל מחוץ
למחנה ושפרו באש את
בשרם ואת שערם את
פרשם: וירקא טז כ
5. ומשלח את השעיר
לעזאל יבסב בגזיו
ורחץ את בשרו ביום
אחרון כן יבוא אל
המחנה: וירקא טז
6. ושפרו אתם יבסב
בגזיו ורחץ את בשרו
במים ואחריו כן יבוא אל
המחנה: וירקא טז כח
7. והשעיר אשר עזר
לעזל הגורל לעזאל
ועמד לו לפני י ככפר
לעזל לשלח אתו
לעזאל המדבריה:
וירקא טז י
8. אתהדר לפני י
9. את צרועת החרים:
תחלים קטו ט
10. פ' ארך ימים ושנות
11. חיים ושלום יוסיפ' פ' ט
משל ג ב
12. אליכם אישים
13. אקרא וקול אל בני
אדם: משל ח ד
14. אן יקרא בארץ
15. יושבו ובעפר ימים גזעו:
16. מרים מים יפרח ועשה
קציר כמו נטע:
איוב ד ח-ט

מוסף רש"י
שכל הפרשה כולה
נאמרה על הסדר.
נאמרו המקראות על
סדר העבודות המתחלפות,
בסדרן צפרה כך סדר
עבודתם, חוץ מפסוק

[illegible]

א תרי קראי בתיבי ואת
א אחר חילו ואלו העם והיא
סוק זה דובא אל אהל מועד
ואלו העם מקמי כף ומחתה
היו. ה"ר יוסף. אף שורף
היה מתפלל על עצמו שהיה